

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 24 / CIF / 8.06.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CIF\24CIF\

Fitxer 24CIF1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 610

Comissió d'Igualtat i Feminisme

Sessió 24, dilluns 8 de juny de 2026

Presidència de la I. Sra. Sabrin Araibi Marachi

Sessió 24 de la CIF

La sessió de la Comissió d'Igualtat i Feminisme (CIF) s'obre a ****. Presideix Sabrin Araibi Marachi, acompanyada de la vicepresidenta, Ennatu Domingo i Soler, i de la secretària, Lorena Roldán Suárez. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents [Ernesto Carrión Sablich](#), [Elena Díaz Torrevejano](#), [Lídia Ferré Ferré](#) i [Jordi Riba Colom](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Laura Martínez Portell](#), [Carme Renedo i Puig](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balsera i Marín](#), [Alba Camps i Roca](#) i [Raquel Sans Guerra](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [M. Belén Pajares Ribas](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Júlia Calvet Puig](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Susanna Segovia Sánchez](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes

a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament d'Igualtat i Feminisme. GP PPC, GP VOX, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt (text presentat: BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 17).

La presidenta

Bona tarda a totes i a tots.

**Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya
per al 2026**

200-00026/15

Donaríem inici a la comissió amb un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat i la votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament d'Igualtat i Feminisme.

Però abans de començar, algun grup ha de comentar una substitució?

El Grup Parlamentari del Partit Socialista?

#

Sí, pel nostre grup, el diputat Jordi Riba no podrà assistir en aquesta comissió i en el seu lloc el substitueix el company diputat Jesús Becerra.

La presidenta

Perfecte. I el Grup Parlamentari de Junts?

[Speaker 3]

Sí, la diputada Anna Feliu substitueix la diputada Laura Martínez.

La presidenta

Perfecte. Doncs ara sí, començaríem amb la seqüència del debat a la totalitat en la comissió, i començaríem per la intervenció de major o menor dels grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat de la secció pressupostària per un màxim de quinze minuts, i començaríem pel Grup Parlamentari de Junts, que té la paraula la seva diputada Anna Feliu.

Anna Feliu i Moragues

Molt bé, moltes gràcies, presidenta. Avui defensem l'esmena a la totalitat que Junts per Catalunya ha presentat a la secció pressupostària del Departament d'Igualtat i Feminisme i ho fem amb una idea molt clara. Catalunya necessita polítiques d'igualtat fortes, ben finançades, territorialitzades, transversals i sobretot que siguin efectives. Però nosaltres creiem que aquests pressupostos no hi donen precisament resposta.

I vull començar també per aquí, perquè en una comissió com aquesta pensem que no podem quedar-nos només amb el relat amable. Tothom pot estar d'acord amb la importància de la igualtat, del feminisme, dels drets LGTBI, de la lluita contra les violències masclistes, de la no-discriminació, de la conciliació o de la corresponsabilitat, però la pregunta no és si aquests objectius són nobles; la pregunta és si el Govern hi posa prou recursos, la planificació i la capacitat política necessàries per fer-los reals. I la resposta de Junts per Catalunya és que no.

Aquests pressupostos no són els pressupostos que Catalunya necessita, tampoc en matèria d'igualtat i feminisme. Són uns pressupostos que arriben tard, després de tres anys perduts, després d'una retirada incomprensible i després d'una negociació que no ha servit per transformar els comptes, sinó per repartir concessions entre PSC, Esquerra Republicana i els Comuns.

El Govern vol presentar aquests pressupostos com un exercici de responsabilitat, però, diguem-ho clar, no hi ha responsabilitat quan es fa servir el pressupost en mig any de retard. No hi ha responsabilitat quan es retiren uns comptes per no incomodar el PSOE en una campanya electoral. No hi ha responsabilitat quan els recursos addicionals no responen a una estratègia de país, sinó a l'equilibri intern del tripartit. I tampoc hi ha responsabilitat quan, en un àmbit tan sensible com igualtat i feminisme, el Govern es limita a presentar increments percentuals, titulars i pactes, però no acredita capacitat real per transformar la vida de les persones.

El Departament d'Igualtat i Feminisme té un pressupost de 113 milions d'euros. Ens diuen que això representa un increment de 16 milions respecte el pressupost homogeni del 2023, un 16,8 per cent més.

També ens diuen que l'increment respecte el 2015 és del 414 per cent, però aquesta comparació feta així és enganyosa si no s'explica bé. De fet, el departament, com a tal, és un departament de creació recent, creat el 2022, i la sèrie incorpora polítiques que abans estaven repartides en altres àmbits, en altres conselleries. Per tant, no fem trampes amb les xifres, no convertim una evolució administrativa en una gran gesta política.

La dada realment significativa és que una altra. Igualtat i Feminisme continua essent un dels departaments amb menys pressupost de tota la Generalitat. En el quadre global de despesa departamental, mentre el conjunt de departaments sumen més de 40.000 milions d'euros, Igualtat i Feminisme en té 113. Això representa una part molt petita del pressupost total. I això és important, perquè si el Govern diu que la igualtat és una prioritat transversal, aquesta prioritat s'ha de veure en el pressupost propi del departament i també en la resta de departaments.

I aquí és on tenim el primer gran problema. Molta transversalitat en el discurs i poca transversalitat efectiva en els recursos.

El Govern ens parla de serveis per a la conciliació i la corresponsabilitat, ens parla de l'agenda catalana per a la conciliació i la corresponsabilitat. D'acord, però les dones d'aquest país saben perfectament que la conciliació no es resol només amb una agenda; es resol amb serveis públics, amb escoles bressol, amb atenció a la dependència, amb transport, amb salut, amb polítiques laborals, amb horaris, amb suport a les famílies i amb una administració que funcioni i doni resposta. I avui, en massa casos, la conciliació continua descansant sobre les espatlles de les dones.

El Govern pot aprovar documents, plans i agendes, però mentre les famílies no tinguin recursos reals, mentre les cures continuïn invisibilitzades, mentre la dependència continuï acumulant retards i mentre els serveis de proximitat no estiguin prou finançats, la corresponsabilitat serà més una paraula que una política pública.

I aquí també cal dir una cosa. Les polítiques d'igualtat no poden ser allò com un apèndix decoratiu del pressupost, han de travessar tot el Govern. Perquè siguin transversals cal que algú les lideri aquestes polítiques, les coordini, les exigeixi als diversos departaments i avaluï en quin estat es troben. I en aquest sentit nosaltres no veiem prou aquest lideratge.

Això és especialment evident quan es tracta de l'abordatge de les violències masclistes. El Govern parla del Pacte català contra les violències masclistes, parla de posar en marxa cinc nous serveis tècnics de trobada, un nou servei d'intervenció especialitzada i el punt lila itinerant. Qualsevol reforç evidentment és positiu i Junts no ho menysté, però la pregunta és si això és suficient davant la dimensió real del problema. I la resposta per nosaltres torna a ser que no ho és. Les violències masclistes no es poden combatre amb anuncis parcials, necessiten recursos estables, professionals suficients, desplegament territorial, prevenció, formació, coordinació entre departaments i seguiment real dels casos.

Necessiten que Salut, Educació, Interior, Justícia, Drets Socials i Igualtat treballin de manera coordinada, no amb uns compartiments estancs, sinó amb protocols que existeixen sobre el paper, en molts casos, però també en molts casos fallen a la pràctica.

I això ja ho vam dir en altres compareixences: la coordinació no és una qüestió burocràtica. En l'àmbit de les violències masclistes, la coordinació pot ser simplement una qüestió de vida o mort. Per tant, és molt important que hi sigui. Quan una dona passa per diferents serveis, quan demana ajuda, quan el sistema la veu, quan diferents professionals detecten indicis de risc, no podem permetre que la informació no circuli, que els circuits no s'activin o que cada servei actuï de manera aïllada. Les escletxes del sistema són precisament els llocs per on cauen aquestes víctimes.

Per això demanem més ambició, més capacitat d'execució, més exigència en la coordinació interdepartamental, més avaluació dels protocols, més presència territorial, més suport als professionals i més pressupost per fer-ho possible. Perquè el pressupost del departament no ha de simplement limitar-se a acompanyar el problema. Ha de tenir la capacitat de transformar la resposta pública.

D'altra banda, també volem parlar dels drets LGTBI, de la lluita contra la discriminació. El Govern parla de lluitar contra els discursos d'odi, parla del primer pacte nacional contra els discursos d'odi per erradicar la xenofòbia, l'homofòbia i el masclisme. Parla del desplegament del servei d'acompanyament sociocomunitari per al col·lectiu LGTBI+. Parla, fins i tot, de la candidatura de Barcelona per a l'Orgull

Mundial 2030. I, evidentment, tot això pot tenir un sentit i pot ser molt important, però tornem-nos a preguntar com ho farem possible, amb quins recursos, amb quin impacte real, amb quina presència arreu del territori, amb quina estabilitat per als serveis, amb quina capacitat per atendre les víctimes de discriminació. Perquè, evidentment, una cosa és aprovar lleis i pactes i l'altra és fer que tinguin un impacte real en la vida quotidiana de les persones.

Ens preocupa que massa sovint el Govern presenti pactes com si fossin polítiques finalitzades. Un pacte pot ser un bon instrument, però no substitueix el pressupost. Un pacte pot ordenar prioritats, però no atén de per si una víctima. Un pacte pot crear consens, però no desplega els serveis si no hi ha els recursos. I, en aquest sentit també cal parlar del val de productes menstruals. Des de Junts compartim la necessitat d'abordar l'equitat menstrual, és una qüestió de justícia i és una qüestió que durant molts anys ha estat invisibilitzada, certament. Però, precisament perquè és important, no podem conformar-nos amb una mesura mal dimensionada. El Govern planteja un val de productes menstruals per a dones i persones menstruants de dotze a vint-i-cinc anys, amb una dotació de dos milions d'euros per al 2026 dins l'impacte específic del departament. Però aquesta mesura genera alguns dubtes, com ara el tall d'edat. Per què dels dotze als vint-i-cinc? Què passa amb les dones majors de vint-i-cinc? Què passa amb les dones en situació de vulnerabilitat? Què passa amb les diverses casuístiques?

Segons l'import, si la voluntat és garantir que hi hagi aquesta equitat menstrual, cal que la mesura sigui prou dotada per tenir l'impacte real, sinó estaríem recurrent a vegades a aquests titulars que són insuficients.

Anirem avançant amb altres temes que potser tenia i anem malament de temps. Mirin, Junts defensa les polítiques, com deia, d'equitat menstrual, les polítiques que he anat esmentant anteriorment, i aquí apareix una constant d'aquests pressupostos, no? El departament té 48 milions d'euros en compromisos 2026-2030, però només dos milions d'impacte específic al 2026 pels projectes prioritaris acordats. Aquesta diferència és molt significativa, perquè el Govern anuncia projectes plurianuals, però el que avui estem parlant és un pressupost concret per al 2026, i el 2026 l'impacte específic és molt reduït. Per tant, caldria demanar més rigor,

saber què és el que s'executarà realment aquest any, amb quin calendari, amb quina prioritat, amb quins indicadors, etcètera.

Aquesta és la diferència que nosaltres veiem entre governar i anunciar. Governar és executar, és prioritzar, governar és posar recursos allà on es diu que cal que n'hi hagi, perquè són aquestes les prioritats. I, a més a més, també és retre comptes, i a vegades aquest Govern acumula massa promeses i massa poca credibilitat.

I aquest pressupost, en general, forma part d'un marc que Junts no comparteix. Entenem que és el pressupost del PSC, d'Esquerra i dels Comuns, on el PSC hi posa la dependència amb el Govern de Madrid, Esquerra hi posa les renúncies i els Comuns hi posen el dogmatisme, i el resultat és un pressupost que dóna aire al Govern, però no dóna les eines que a Catalunya necessitem.

Esquerra va prometre exigència, va parlar de sobirania fiscal, va parlar de línies vermelles, però ha acabat apuntalant uns pressupostos sense concert econòmic, sense cessió efectiva de l'IRPF i sense cap avenç real en sobirania fiscal. Han passat de la sobirania fiscal a administrar aquesta gestoria que nosaltres creiem que, evidentment, aquelles línies que tan vermelles eren ara han passat a ser aquelles catifes vermelles.

I els Comuns, com sempre, han aprofitat la debilitat del Govern per condicionar polítiques sense assumir la responsabilitat (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) de governar, però les polítiques socials i d'igualtat no es poden construir només des del simbolisme, sinó que necessiten recursos, eficàcia, avaluació i capacitat real d'arribar a la gent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, i té la paraula la seva portaveu, la diputada Belén Pajares.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, avui presentem una esmena a la totalitat al Departament d'Igualtat i Feminisme. No podem obviar que no és només una secció aïllada, es tracta d'una part del conjunt dels pressupostos

i, a més a més, és que és un debat que no només va de xifres; va de prioritats polítiques i de donar solucions als problemes i a les necessitats reals dels catalans.

Després del *teatrillo*, hem de dir-los, dels dos últims mesos, ens tornen a presentar uns pressupostos que són els mateixos a nivell de xifres, però empitjorats per l'acord amb Esquerra Republicana i els seus deliris independentistes. Suposo, senyories socialistes, que vostès són conscients que han traït els votants socialistes constitucionalistes amb el seu acord. Però, bé, vostès sabran.

Miri, sumin, a tot el que jo he dit, que continuen, a més a més, reflectint les mateixes prioritats equivocades. Vostès, Partit Socialista, Esquerra Republicana i, com no, Comuns, han negociat moltes coses, però no els pressupostos. Han negociat cessions polítiques, el repartiment de poder i més estructures administratives, mentre continuen sense donar resposta als problemes i necessitats que pateixen els ciutadans dia a dia.

Els catalans, senyories, viuen una realitat molt diferent de la que vostès, el Govern tripartit, pretenen fer creure. Mentre els catalans tenen dificultats per arribar a final de mes, vostès amplien estructures administratives. Mentre els joves no poden accedir a un habitatge, vostès creen nous organismes. Mentre les llistes d'espera són intolerables, els serveis públics continuen col·lapsats, vostès continuen destinant milions d'euros a observatoris que no observen res, a brindar falses ambaixades, consells assessors, agències i estructures ideològiques on col·locar amics i coneguts. Els sona, no?, allò de la menjadora socialista, com bé explicava el nostre president de grup, l'Alejandro Fernández?

Miri, resumint, recursos que podrien destinar-se a polítiques útils pels ciutadans, perquè la Generalitat necessita de manera urgent reduir la seva estructura sobredimensionada, i aquesta és la realitat.

El Departament d'Igualtat i Feminisme és l'exemple perfecte de la seva manera de governar. El departament divideix en tres eixos, tres apartats –així és com apareix a la memòria de programes–, les seves actuacions. Una actuació, la immigració; dos, que és a la igualtat i el respecte a la diversitat, i, el tres, polítiques de dones.

Miri, aquests apartats, aquests tres apartats que ens plantegen, s'obliden, òbviament, intencionadament, del més important. Un, la integració i respecte als

nostres valors constitucionals i als nostres costums. Dos, que una cosa és el respecte a l'orientació sexual de cada persona i, per descomptat que cal lluitar contra qualsevol situació discriminatòria, però això no té res a veure amb la imposició de la ideologia trans, que, en resum, el que acaba essent és l'esborrat de la dona.

Mirin, senyories, tants anys de feina per assolir la visibilitat i l'estatus que es mereix la dona i vostès l'esborren amb les lleis que aproven perquè ja ni tan sols tenim la regla i parim els fills. Ara es cataloguen de «persones menstruants i gestants».

Miri, si aquesta és la política d'igualtat, feminisme i de dones, s'entén perfectament que cada vegada hi hagi més persones, tant dones com homes, que s'allunyin de les seves tesis.

Segueixo, senyories. Convindran amb mi que els pressupostos no són només xifres amb molts zeros; són xifres que, malauradament, el seu balanç és negatiu.

Les agressions sexuals continuen augmentant enrere any. A Barcelona ciutat, cada dia es denuncien quatre agressions sexuals i una violació amb penetració, cada dia. Les dones assassinades continuen augmentant; en molts casos cal afegir infants, que són els més vulnerables. Els matrimonis forçats continuen existint, convertint a la dona en una mercaderia. La mutilació genital femenina, un costum totalment aliè a la societat occidental, continua existint i atemptant contra la dignitat física i psíquica de per vida de nenes i joves que viuen a Espanya.

I davant d'aquesta realitat, les prioritats han de ser unes altres. Més recursos a la prevenció. No poden posar-se de perfil, perquè l'origen de les famílies és determinant. Més recursos a la protecció de les víctimes i a la seguretat. I aquells que no s'adaptin als principis bàsics d'un país occidental, com és el respecte a les dones, han de ser denunciats o deportats, o les dues coses alhora.

Mirin, més policia, més seguretat jurídica i lleis que realment afavoreixen a les dones en lloc de vulnerar els seus drets. I, per descomptat, abordar sense complexos totes les pràctiques que vulneren la dignitat de les dones, els matrimonis forçats, que en molts casos podrien parlar de pederàstia; la mutilació genital femenina i, per suposat, prohibir el burka i el nicab, perquè la prohibició és llibertat.

La igualtat entre homes i dones és un principi bàsic de la nostra societat i no poden mirar cap a una altra banda, davant de pràctiques que simbolitzen la submissió de les dones.

Per altra banda, un altre dels eixos, l'obsessió de l'esquerra per controlar el relat. Preocupa que el Govern vulgui intervenir cada vegada més en l'àmbit de les idees i dels discursos perquè la seva prevenció és control i censura.

Miri, jo des d'aquesta comissió reivindico el dret a discrepar del pensament únic que volen imposar-nos, perquè la funció d'un Govern –els hi recordo– és governar i resoldre problemes, no actuar com a policia moral de la societat.

Tercer eix, com vostès l'anomenen, polítiques de dones. Les polítiques d'igualtat han de centrar-se en millorar la vida de les dones i dels homes, de tothom que necessiti l'ajut de les institucions públiques. Això significa conciliació real, suport a la maternitat, educació gratuïta de zero a tres anys, ajudes efectives a les famílies i mesures que permetin compatibilitzar la vida personal, laboral i familiar, o sigui, transversalitat. I aquestes sí que són polítiques que transformen la vida de les persones.

Mirin, optimitzin recursos, eliminin despesa supèrflua i concentrin els esforços pressupostaris en allò que realment és important, començant per la lluita contra la violència masclista i acabant per polítiques transversals que ja els n'he dit unes quantes en l'anterior paràgraf.

I vaig acabant, senyora presidenta, senyories. El feminisme no consisteix en enfrontar dones i homes, ni a convertir les dones en víctimes perquè no totes ho són, ni tampoc convertir els homes en potencials agressors pel fet de ser homes. El feminisme consisteix a defensar la igualtat entre homes i dones, la igualtat real d'oportunitats, la dignitat de totes les dones i dels homes, o sigui de les persones, i la seva llibertat. I la millor manera de defensar aquesta igualtat és amb polítiques eficaces, amb resultats i amb menys propaganda com la matracca permanent del Govern de tothom o l'eslògan *facilón* de la prosperitat compartida.

Per què saben que comparteixen cada vegada més els catalans? Que el seu Govern de l'únic que està pendent és de la seva supervivència política. Bé, en això ja sabem que el seu model és calcat al govern de Pedro Sánchez.

I per aquests motius, i per molts altres, presentem aquesta esmena en la totalitat, perquè el govern Illa és hostatge de l'esquerra més radical de l'independentisme i del «sanchisme».

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la seva portaveu, la diputada Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, presidenta. Bueno, como ya todos ustedes saben, hemos presentado una enmienda a la totalidad a estos presupuestos de la Generalitat y lo hemos hecho por una razón muy sencilla, y es porque estos presupuestos no responden a las necesidades reales de los catalanes. Responden única y exclusivamente a la supervivencia política de un *Govern* acorralado por presuntos casos de corrupción y a la expansión descontrolada de su maquinaria ideológica.

Durante estas semanas los hemos escuchado en las distintas comisiones, en el pleno y, sinceramente, lo que más me ha sorprendido de todas y cada una de las intervenciones ha sido precisamente la desfachatez con la que presumen de estas cifras. Ustedes presumen de que, bueno, decían: «És el pressupost més ambiciós de la història». Presumen de que «mai la Generalitat havia tingut un pressupost tan alt» Pero yo, sinceramente, lo que les diría es que «mai un Govern havia saquejat tant els catalans».

Perquè escolti, ja que vostès presumeixen tant almenys diguin la veritat als catalans, i és que que este Govern tenga 50.000 millones de euros de un presupuesto, un veintitrés por ciento más de los últimos aprobados no es por arte de magia, no; es gracias, digamos, a su voracidad fiscal, una voracidad fiscal que no tiene límites.

Porque ustedes de lo que hoy presumen en realidad es de aumentar todos y cada uno de los impuestos. El IVA, el impuesto de sucesiones y donaciones, el impuesto sobre el patrimonio. También aumenta la recaudación en multas y sanciones. Ahora, el que se lleva el premio y se lleva la palma es el IRPF, que aumenta casi un treinta y siete por ciento castigando todavía más las nóminas de los currantes. Es decir,

ustedes presumen de tener más dinero que nunca, sí, eso es verdad, pero la realidad es que ese dinero sale del esfuerzo diario de los catalanes, de unos catalanes a los que ustedes, lejos de ayudar, presumen de asfixiar cada vez más.

Porque miren, hay que tener muy poca vergüenza para venir aquí a sacar pecho de unos presupuestos contruidos a base de exprimir a impuestos a los catalanes cuando saben que uno de cada cuatro catalanes está en riesgo de pobreza o exclusión social. Porque hay que tener también muy poca vergüenza para presumir de vaciar todavía más los bolsillos de los catalanes, a pesar de saber que uno de cada tres niños está en riesgo de pobreza infantil. Y también, porque hay que tener muy poca vergüenza para presumir de castigar todavía más a los catalanes honrados, a pesar de saber que casi la mitad de los catalanes tiene graves dificultades para llegar a final de mes.

Esa es la gran paradoja, la paradoja perversa de estos presupuestos. Cuanto peor lo pasan los catalanes y cuanto más ahogadas están las familias, más crece el aparato político. Es, digamos, una transferencia masiva de riqueza de la Cataluña real a la Cataluña oficial. De la Cataluña que madruga, trabaja y paga impuestos a la Cataluña de los despachos, de los cargos y de los chiringuitos.

Miren, hoy hay muchas familias en Cataluña que tienen que elegir entre llenar la nevera o pagar las facturas. Y esta realidad no es un caso aislado, no es una sola familia. No, son centenares, son miles de familias catalanas que viven esta realidad. Y ante este drama, ¿Cuál es la prioridad de este Gobierno y de sus socios? ¿Bajar impuestos? No. ¿Aliviar a las familias? Tampoco. ¿Garantizar que el dinero público vaya a lo urgente, a lo necesario, a lo que de verdad importa? Por supuesto, que tampoco.

La prioridad de este Gobierno es seguir ampliando estructuras ideológicas, mantener viva su red clientelar y regar con millones de euros agendas que no importan a nadie más que a ustedes. Y esa es la puñetera realidad.

Y, sinceramente, no hay mejor ejemplo de todo este despilfarro que este *departament*, el Departament d'Igualtat i Feminisme, es un departamento que podemos resumir en cuatro demoledoras realidades.

En primer lugar, un departamento que desprotege a las mujeres. Y lo digo porque es un departamento que cada año crece en cargos, crece en sueldos y crecen presupuestos. ¿Y cuál es el resultado? Pues, el resultado es que aumentan las violaciones, los delitos contra la libertad sexual, situando a las cuatro provincias catalanas a la cabeza de toda España en violaciones.

Y es que mientras ustedes se felicitan en sus despachos presumiendo de lo feministas que son, Cataluña bate récords históricos de agresiones sexuales, delitos violentos y delincuencia. Y los responsables de todo esto, como ya las dije el otro día, son ustedes, son ustedes y sus políticas criminales de fronteras abiertas, que convierten su buenismo de despacho en miedo real para las mujeres en la calle. Porque podrán esconderse detrás de gráficos, de datos, de informes, de eufemismos, pero hay una estadística que no pueden maquillar y es la de las mujeres que vuelven a casa mirando atrás.

En segundo lugar, un departamento que utiliza, que usa a las mujeres. Y lo digo porque este *departament* tiene como único y verdadero objetivo instrumentalizar políticamente a las mujeres, así de claro. Ustedes usan a las víctimas que las son útiles, pero abandonan a las que les estropean su relato. Por eso silencian y excluyen a las víctimas cuando el agredido es un hombre, es un niño o es un anciano. Pero sobre todo decretan el apagón informativo –eso ya lo hemos visto– cuando las víctimas son mujeres a manos de extranjeros. Por eso callan, porque esas víctimas resultan que no encajan en su relato. Por eso han silenciado el trágico asesinato de la mujer de Esplugues a manos de un magrebí –ya lo dije el otro día y lo reitero– y, por eso mismo, ni uno de ustedes ha salido a condenar la terrible agresión sexual que sufrió una niña de tan solo trece años la semana pasada en el barrio de Sarrià - Sant Gervasi a manos de un extranjero. Para estas víctimas no hay pancartas, no hay manifestaciones, no hay minutos de silencio, no hay presupuestos. Para ellas solo tienen su más absoluto y cobarde olvido.

En tercer lugar, un departamento que despilfarra en chorradas ideológicas. Sí, porque el otro día resulta que la diputada de los Comuns, la señora Segovia, con cierta arrogancia típica en sus discursos, vino a decir que aquí había quien no había estudiado ni leído los presupuestos, y añadió que dentro de esos más de 600

millones de euros destinados a la perspectiva de género, que desde mi grupo parlamentario denunciábamos, también se incluían ciertas partidas para reconstrucciones mamarias de mujeres que han padecido cáncer de mama. Pues, mire, a la señora Segovia decirle que, precisamente por respeto a esas mujeres, lo decente sería destinar muchos más recursos a ellas y no utilizarlas como coartada para justificar todo un entramado ideológico y su negocio.

Lo indecente es escudarse en casos tan sensibles para blanquear su presupuesto. Porque, seamos realistas, mientras esas mujeres sufren listas de espera de más de dos años para una reconstrucción de su presupuesto gigantesco, ellas sólo recibirán, en el mejor de los casos, una parte mínima, las migajas, las sobras. Mientras tanto, el grueso del dinero de ese presupuesto se va directo a financiar su propaganda, sus chiringuitos y su clientelismo político.

Porque la realidad, lo que usted no dijo, es que la mayoría de esos 600 millones de euros se gastarán en verdaderas chorradas. Sí, en puntos lilas, en charlitas de los domingos para justificar en los pueblos que hacen algo, a regar a las pseudoentidades que las son sumisas, como el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya y a sus serviles sindicatos, como son Comisiones Obreras y UGT.

Así que, señora Segovia, menos lecciones y más decir la verdad. Porque mientras todos ustedes, todos los que están aquí, repiten como un mantra que no se pueden bajar los impuestos, yo les digo hoy y aquí que sí se puede, que sí se puede. Pero claro, para bajarlos hay que estar dispuesto a renunciar a su negocio y a sus redes clientelares. Hay que tener la decencia de aliviar a esos catalanes que no llegan a final de mes garantizando que el dinero que pagan con tanto esfuerzo vaya a necesidades reales y urgentes, como, por ejemplo, la reconstrucción mamaria de las mujeres que padecen cáncer, y no a sus chiringuitos.

Pero claro, para eso, señora Segovia, hace falta una voluntad política que ustedes no tienen.

Llevar años condicionando gobiernos en Catalunya y cada vez se la cuelan a menos gente. Cada vez se ve más cuál es su prioridad, porque su prioridad nunca han sido los catalanes. Su prioridad es mantener vivo su negocio, cueste lo que cueste.

Y, en cuarto y último lugar, un *departament* que también actúa como mordazante y antidemocrática. Porque el Pacte nacional contra els discursos d'odi, que ustedes elevan a máxima prioridad para este Govern y para sus socios, no es más que una herramienta política de control que ustedes han diseñado única y exclusivamente para silenciar y castigar a todo aquel que se aparta del relato oficial que ustedes pretenden imponer.

Ahora, lo más gracioso de todo es que muchos de ustedes, autoproclamados adalides de la democracia, dicen que a VOX ni agua. Sin ir más lejos, el otro día en el pleno, la señora Albiach recuerdo que decía..., los Comunes no quieren saber nada de nosotros, no quieren saber nada de VOX, porque ellos son profundamente demócratas. Demócratas selectivos, diría yo, porque a ustedes la democracia solo las va bien cuando el resultado las gusta, si no la democracia no mola tanto, ya no las gusta tanto. Y esa es la verdad.

Lo digo porque a día de hoy ustedes, los grandes demócratas, son los mismos que no reconocen los resultados de las urnas y niegan la voz y el voto a más de 250.000 catalanes solo por el único delito de pensar diferente a ustedes.

Por eso montan esa oficina de control. No lo hacen por los derechos absolutamente de nadie y por odio de nadie; lo hacen por pura cobardía. La crean porque tienen pánico que se les acabe este chollo que han convertido en su sistema. Necesitan levantar muros y diseñar castigos para que su rebaño no se des controle, y blindando así lo único que las mueve de verdad, que es el poder y el dinero.

En definitiva, señores diputados, por todos estos motivos, presentamos una enmienda a la totalidad a estos presupuestos, porque son unos presupuestos diseñados en los despachos, pensados para seguir alimentando esas estructuras políticas y absolutamente alejados de la realidad del catalán corriente.

Y porque, miren, si de VOX dependiera, este *departament*, el Departament d'Igualtat i Feminisme se borraría hoy mismo de los presupuestos de la Generalitat por decencia y por dos razones inapelables. Primero, porque la realidad nos demuestra que cuanto más aumenta el presupuesto de este *departament*, más inseguridad, más violencia, más miedo, más degradación sufrimos las mujeres en nuestros barrios.

Y, segundo, porque mientras este *departament* dice luchar contra la desigualdad, la única y verdadera desigualdad que ustedes generan es la existente entre el boyante presupuesto de su consejería y el cada vez más menguante bolsillo de los catalanes.

Porque, miren, no hay mayor desigualdad y mayor injusticia que un *Govern* cada vez más rico a costa de un pueblo cada vez más empobrecido.

Por eso, enmendamos a la totalidad estos presupuestos y, por supuesto, a este *Govern* y a sus socios.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de la CUP, i té la paraula la diputada Pilar Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, moltes gràcies, presidenta. Jo defensaré l'esmena a la totalitat de la CUP, però la veritat és que tinc una sensació estranya d'haver-la de defensar en el mateix torn que acaben d'intervenir les dues intervencions prèvies, perquè nosaltres defensem una esmena de la totalitat a aquests pressupostos de feminisme però per raons absolutament contràries a les que han explicat. I, per tant, crec que és el primer que volia dir amb aquesta intervenció, que les nostres raons són totalment diferents i que ens posicionem, tot i que estiguem defensant una esmena de la totalitat, en pols totalment oposats a les intervencions que acabem de sentir.

Per què? Per què la presentem nosaltres? Pensem que, justament, parteix d'una diagnosi que és insuficient sobre quines causes estan a l'origen de les desigualtats que ens afecten, tant a les dones com a les persones LGTBI, i creiem que, en conseqüència, les polítiques que es deriven no tenen la capacitat transformadora que pugui revertir aquestes desigualtats que tenim ara mateix.

O sigui, no és un tema de pressupost. En tot cas, voldríem que aquest pressupost pel departament fos encara més gran que el que tenim, i tampoc no és una discussió de quines són les mesures concretes que hi ha, sinó que discrepem, bàsicament, sobre què entenem per feminisme –anem molt més enllà–, quines són les causes

de la desigualtat i sobre quin tipus de transformació social volem impulsar des d'aquest departament.

El departament posa l'accent en conceptes com equitat, com corresponsabilitat, sensibilització, perspectiva de gènere, i nosaltres no diem que no siguin termes que hagin d'aparèixer, però sí que creiem que, evidentment, són innecessaris si no s'acompanyen d'una transformació profunda de les condicions materials que produeixen les desigualtats que després hem de patir.

Les dones continuem assumint la major part de les cures, la pobresa continua tenint rostre de dona, els sectors laborals més precaritzats continuen essent sectors molt feminitzats, les pensions continuen reproduint aquestes desigualtats que s'han acumulat al llarg de tota una vida laboral, les dones migrades continuen ocupant posicions més vulnerables dintre del marc laboral, les persones LGTBI continuen trobant obstacles específics tant en salut, com en feina, com a l'habitatge. I aquestes realitats no són coses puntuals, sinó conseqüències de la manera com s'organitza la nostra societat, i per això pensem que hem d'anar molt més enllà quan apliquem polítiques d'igualtat. No creiem que haguem de fer polítiques destinades a corregir desigualtats dintre del sistema, sinó que hem d'anar a propostes transformadores d'aquestes estructures que produeixen les desigualtats.

Quan parlem de cures, que per nosaltres és un tema en el qual posem molta importància, és evident que la societat necessita cuidar, alimentar, acompanyar i sostenir, però que aquest treball continua recaient bàsicament en les dones, i passa tant en un treball remunerat com en el treball no remunerat, que també és un treball feminitzat.

Aquesta part important de l'activitat continua realitzant-se sense salari, sense drets laborals, sense cotització, sense reconeixement institucional. És una transferència enorme de treball i de riquesa que el conjunt de la societat obté principalment de les dones.

I quan aquest treball de cures surten de l'àmbit familiar sovint les desigualtats continuen sense desaparèixer, perquè simplement es traslladen cap a altres dones, habitualment dones migrades, que assumeixen aquestes tasques en condicions precàries, en condicions de desprotecció i sense una protecció laboral. I aquesta

realitat no es resol només amb corresponsabilitat. Aquesta corresponsabilitat, que ja entenem que és necessària, però el problema no és només qui cuida dintre de les famílies, sinó que el problema és que continuem considerant les cures com un tema privat. I mentre no avancem en eliminar, a posar la societat al centre d'això amb una constitució clara d'una xarxa pública i universal de cures que permeti socialitzar aquesta part del treball imprescindible per sostenir la vida, doncs, no posarem solució a això. No n'hi ha prou que el departament ens parli de corresponsabilitat.

I per això creiem que també és molt necessari aprofundir en enfortir els serveis públics, perquè precisament són una eina de distribució de temps, de distribució de treball i al final de distribució de poder també per a les dones. I parlem d'escoles bressol, però també dels serveis d'atenció domiciliària, de tot el servei de dependència, dels serveis comunitaris o els serveis..., els SIADs, no? que tenen un impacte directe en la capacitat de les dones per desenvolupar projectes de vida autònoms.

I per això creiem que no es poden separar les polítiques feministes d'aquest enfortiment dels serveis públics.

I aquí també hem de parlar d'una manera important de quin suport es dona des d'aquest departament a l'àmbit municipal, com enfortim tot el treball que es fa des dels ajuntaments, com a través del contracte programa els diners que els posem no són suficients per tenir uns sistemes que siguin sòlids, estables, amb personal públic i que no depengui de la voluntat més o menys alta d'un ajuntament o d'un altre per tenir un servei que sigui realment fort a tots els ajuntaments de tot el territori. Ens cal equitat també en aquest sentit.

També volíem fer esment a la manca que identifiquem amb aquesta pèrdua de centralitat en la coeducació, perquè la transformació no és només intervenir en les desigualtats o les violències que ja s'han produït, sinó també implica actuar sobre les condicions que es generen, i aquí la coeducació és una eina molt important per qüestionar tant rols de gènere, relacions de poder, discriminacions LGTBI i totes aquestes formes que perpetuen les desigualtats. I, per tant, que el departament s'hagi desentès de tota aquesta part de coeducació i depengui només del

Departament d'Educació, creiem que és una mancança important que nosaltres trobem que és una errada important.

També volíem aprofitar per esmentar l'àmbit dels drets LGTBI. Tenim l'experiència de l'anterior llei, que va ser una llei pionera amb molts avenços importants, però que sempre hem tingut la crítica per les mancances en el desplegament: recursos insuficients i una aplicació desigual en tot el territori. I creiem que hi ha un risc important de repetir aquest mateix esquema amb una llei acabada d'aprovar per aquest Parlament, una llei que aprofundeix molt més amb els drets, amb les conseqüències, amb la sancionadora, amb tot el dret de les persones trans, però que si no posem els recursos suficients ens tornarà a passar el mateix. Hem d'aprendre dels errors que tenim i hem de dotar tot el pressupost de les eines necessàries per desenvolupar aquesta llei, perquè es pugui dur a terme des de tots els ajuntaments, per a tots els equipaments públics, a les escoles. O donem eines perquè aquesta llei es pugui dur a terme, es pugui desenvolupar, pugui ser una realitat, o realment ens trobarem amb el mateix problema que ja vam denunciar amb aquella llei que en el seu dia va ser pionera, però que al final no va acabar-se desplegant. I, per tant, creiem que calen totes les eines necessàries per desplegar, i això significa recursos per desplegar la nova llei LGTBI.

I volíem també dir que amb aquest marc actual, que fa uns moments també s'ha posat aquí en evidència aquest creixement de l'extrema dreta, cal que tinguem també una visió més àmplia de tots els drets, no? Creiem que no n'hi ha prou amb defensar les polítiques que hem aconseguit fins ara, sinó que és molt necessari que continuem ampliant drets. No n'hi ha prou que preservem aquests drets que hem mantingut, sinó que o ampliem els nostres drets, reforcem els serveis públics, combatem aquestes desigualtats materials i eliminem aquelles condicions que ara mateix tenen a veure amb el gènere de les persones i la seva orientació sexual, o la seva identitat, també el seu origen, també la seva situació econòmica, o creem les estructures que es permetin reforçar tot això i avancem amb aquests drets i els ampliem, o realment no podrem aturar aquesta avançada que tenim ara. I, per tant, la nostra obligació no és conservar els drets que hem assolit, sinó ampliar-los en totes les seves vessants.

Per tant, en definitiva presentem aquesta esmena a la totalitat perquè entenem que les polítiques d'igualtat no es poden limitar a gestionar les desigualtats existents. Creiem que hem d'actuar sobre les causes que la produeixen. Això implica posar les cures al centre, reforçar serveis públics, reconèixer els treballs de cures -també els no remunerats-, garantir drets laborals a les treballadores de les llars i de les cures, impulsar la coeducació, enfortir el paper dels municipis, vincular els drets feministes i LGTBI a una agenda més àmplia de transformació social que ens permeti desenvolupar totes les lleis que tenim sobre la taula. I sense això no tindrem realment les eines transformadores que necessitem perquè els drets de les dones i de les persones LGTBI, i de la classe treballadora i de les persones migrants es puguin garantir.

Per tant, bé, defensem aquest feminisme de classe, que no aspirem a corregir desigualtats, sinó a construir una societat que sigui molt més justa, i per això creiem que aquests pressupostos que ens han presentat no donen resposta a aquestes necessitats actuals, i per això la CUP defensem la nostra esmena de totalitat d'aquests pressupostos d'Igualtat i Feminisme.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Mixt, però en no haver-hi cap diputada passaríem al següent torn, que seria el torn del grup parlamentari que dóna suport al Govern. Per posicionar-se en contra de les esmenes de la totalitat, per un temps màxim de trenta-cinc minuts, té la paraula la seva portaveu, la diputada Elena Díaz Torrevejano

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, presidenta. No exhauriré els trenta-cinc minuts -que ningú es preocupi-, seré bastant més breu.

El que sí que, abans d'entrar en la defensa del contingut d'aquesta secció pressupostària, crec que és important situar aquest debat en el moment polític en què avui es produeix. Perquè avui no estem debatent únicament unes partides pressupostàries, no és un debat només sobre un increment de recursos o la

distribució d'una determinada despesa pública. Estem debatent quines eines ha de tenir el país per afrontar els reptes que té al davant i quina resposta volem donar des de les institucions a les transformacions que està vivint la nostra societat. I creiem que és especialment rellevant recordar-ho, perquè aquest debat arriba després que el Ple del Parlament de Catalunya ja s'hagi pronunciat sobre aquesta qüestió, una qüestió fonamental. Com recordem, fa només uns dies, el dijous passat, el Ple del Parlament va debatre les esmenes de la totalitat presentades per diversos grups parlamentaris als pressupostos i la majoria parlamentària va decidir rebutjar-les. Va decidir que Catalunya necessita pressupostos, va decidir que el Govern necessita disposar dels instruments necessaris per desplegar la seva acció política i va decidir que, en un moment especialment complex, el país necessita estabilitat institucional, capacitat de Govern i capacitat d'actuació pública.

Perquè els pressupostos són precisament això, són la principal eina que té qualsevol govern per convertir les seves prioritats polítiques en accions concretes. Són la manera com les institucions passem de les declaracions d'intencions a les polítiques públiques, són el mecanisme que permet transformar objectius en recursos, compromisos en actuacions i drets en realitats tangibles per la ciutadania.

I precisament per això, quan es presenta una esmena de la totalitat a una secció pressupostària, com és el cas que ens porta avui a aquesta comissió, allò que es discuteix va molt més enllà d'una discrepància tècnica o d'un desacord sobre una determinada partida. Allò que es posa en qüestió és una determinada manera d'entendre el paper de les institucions i les prioritats que han de guiar l'acció pública.

I crec que això és especialment evident quan parlem del Departament d'Igualtat i Feminisme, perquè si alguna cosa ens ensenya el moment que estem vivint és que les societats no es construeixen només a partir del creixement econòmic o de les grans infraestructures, no? També es construeixen a partir de la seva capacitat de garantir drets, de protegir les persones vulnerables, de generar cohesió social i d'oferir oportunitats reals per a tothom.

Vivim en un context internacional marcat per la incertesa, les tensions geopolítiques, els conflictes oberts en diferents regions del món, la transformació tecnològica accelerada, l'augment dels discursos extremistes en moltes democràcies

occidentals, i els canvis socials que estem experimentant generen inquietuds legítimes entre la ciutadania. I quan les societats travessen moments d'incertesa la política té dues opcions diferents: pot optar per alimentar la por, per buscar culpables, per assenyalar col·lectius i presentar la diversitat com un problema, o pot optar per reforçar la confiança, la convivència, els drets i la cohesió social. Nosaltres creiem que aquesta segona és l'única resposta responsable.

Perquè la igualtat no és simplement una política sectorial, la igualtat és política de país, és una política de cohesió, és una política de qualitat democràtica i també és una política d'estabilitat. Perquè les societats més cohesionades, més igualitàries i amb menys desigualtats estructurals són també les societats més fortes davant dels reptes del futur.

Aquesta és, de fet, una de les principals conclusions que es desprenen de l'informe de perspectiva de gènere que acompanya aquests pressupostos, als quals ja vaig fer menció durant el debat, quan la consellera va venir a presentar el pressupost de la secció. És un informe que no és un simple document annex ni un exercici formal de compliment normatiu. És una eina extraordinàriament valuosa perquè ens permet observar la realitat del nostre país des d'una pregunta fonamental: fins a quin punt les polítiques públiques contribueixen a reduir desigualtats o, per contra, corren el risc de perpetuar-les? Un informe que jo recomano molt que tothom li pugui fer una ullada, tot i que sigui una mica en diagonal, no?

Aquest informe -com deia- ens mostra una realitat que és complexa i que mereix una lectura equilibrada. Catalunya ha avançat molt en matèria d'igualtat, els indicadors així ens ho demostren. Avui el nostre país presenta un índex d'igualtat de gènere superior a la mitjana europea i s'ha consolidat com un referent en molts àmbits de les polítiques d'igualtat.

Però al mateix temps, també, l'informe ens recorda que encara existeixen desigualtats persistents que no podem donar per resoltes: la bretxa salarial continua sent una realitat, la distribució de les tasques de cura continua sent profundament desigual, la pobresa continua afectant de manera molt diferenciada a les dones, les discriminacions continuen formant part de la vida quotidiana de moltes persones, i

les violències masclistes continuen representant una de les vulneracions més greus dels drets humans que tenim com a societat.

Per això creiem que és important fugir tant de l'autocomplaença com del catastrofisme. Ni tot està fet ni tot està per fer. Hem avançat molt, però precisament perquè hem avançat sabem millor quins són els reptes que encara tenim pendents. I és aquí on aquests pressupostos tenen sentit, perquè aquests comptes no parteixen de la idea que la igualtat és responsabilitat exclusiva d'un únic departament. Parteix d'una idea molt més ambiciosa, la idea que la igualtat ha d'impregnar el conjunt de l'acció del Govern.

Probablement una de les dades més rellevants d'aquests pressupostos és precisament aquesta, més de cinc-centes actuacions distribuïdes entre diferents departaments contribueixen a la transformació feminista i a la reducció de les desigualtats de gènere. Això ens parla d'un canvi de paradigma, ens parla d'haver deixat enrere una visió segons la qual les polítiques d'igualtat eren un àmbit específic i separat de la resta de polítiques públiques, i ens parla d'una nova manera de governar que incorpora la perspectiva de gènere com una eina per dissenyar millor les polítiques públiques, ja sigui en l'àmbit de la salut, de l'educació, de l'habitatge, del treball o dels drets socials.

Per això creiem que una de les grans aportacions d'aquest departament durant els darrers anys ha estat precisament aquesta capacitat de generar transversalitat, la capacitat de convertir la igualtat en una responsabilitat compartida per al conjunt del Govern. I aquesta mirada és la que també explica moltes de les iniciatives que incorporen aquests pressupostos. No estem simplement parlant de reforçar programes ja existents, estem parlant de construir eines estables que permetin consolidar avenços a llarg termini. Ho veiem amb el pacte català contra les violències masclistes, que neix amb la voluntat de reforçar una resposta col·lectiva davant una realitat que continua interpel·lant-nos com a societat. Ho veiem amb l'impuls de les noves eines per combatre els discursos d'odi i les discriminacions, especialment en un moment en què observem amb preocupació la normalització de determinats discursos que qüestionen la dignitat i els drets de moltes persones. Ho veiem amb l'agenda catalana de conciliació i corresponsabilitat que parteix d'una constatació

molt simple, però alhora també molt profunda, que la igualtat efectiva serà impossible mentre les cures continuïn recaient de manera desigual sobre les dones. Ho veiem també amb els reforços de les polítiques adreçades a garantir els drets de les persones LGBTI, especialment en un context internacional en què observem retrocessos preocupants en països que fins fa poc semblaven consolidats en la defensa d'aquests drets. I ho veiem igualment en l'aposta per nous instruments de planificació, coordinació i avaluació de polítiques públiques que han de permetre continuar avançant cap a la igualtat efectiva i real.

Perquè els drets no són conquestes irreversibles. La història ens ensenya que tots els avanços democràtics requereixen de compromís institucional, de recursos públics i d'una voluntat política sostinguda en el temps. I és precisament això el que expressen aquests pressupostos. Expressen una voluntat política, la voluntat de continuar avançant cap a una Catalunya més justa, més cohesionada i més igualitària. La voluntat d'enfortir les eines públiques que permeten combatre les desigualtats. La voluntat de generar confiança en moments d'incertesa i la voluntat d'entendre que la millor manera de protegir el futur és ampliar drets i oportunitats per al conjunt de la ciutadania.

Perquè entenem que el que necessita Catalunya no és bloqueig, el que necessita Catalunya és estabilitat; no és menys capacitat d'actuació pública, és més capacitat per transformar la realitat, i no és renunciar a avançar, és continuar avançant amb ambició, amb responsabilitat i amb confiança en el futur.

Per tot això, i perquè considerem que aquests pressupostos representen una aposta clara per la cohesió social, per la igualtat i per la qualitat democràtica del nostre país, el nostre grup parlamentari votarà en contra de les esmenes a la totalitat a aquesta secció pressupostària.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Doncs, ara obriríem un nou torn dels grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat a la secció pressupostària per un temps màxim de cinc minuts. El grup parlamentari de Junts voldria...

El grup parlamentari del Partit Popular? Doncs, té la paraula la diputada Belén Bajares.

M. Belén Pajares Ribas

Sí, molt breument, senyora presidenta. La portaveu socialista, la senyora Díaz, ens deia de situar el debat en el moment actual. Mira, jo revisava, res, fa poquíssim..., bé, fa poc no, fa dos mesos, quan parlàvem dels seus primers pressupostos, el baròmetre joventut i gènere de l'any 2025. I aquest baròmetre el que deia és que quasi el cinquanta per cent de joves, tant nois com noies -noies també- pensaven que el feminisme era un arma de manipulació política.

Jo demanaria a tots vostès que votaran en contra de les nostres esmenes menys autocomplaença i més autocrítica per analitzar de veritat i a fons per què hem arribat a aquest punt. El que abans tothom compartia i el que abans tothom tenia intenció d'arribar a consensos, ara persones joves consideren que és una manipulació política. Pensin una mica, reflexionin, a veure què han fet per arribar a aquesta situació.

I acabo ja perquè ho hem parlat a bastament, penso que la posició del Partit Popular ha quedat claríssima, però, miri, jo penso que la veritable transformació del Departament d'Igualtat i Feminisme és garantir la seguretat de les dones, facilitar la conciliació, implementar de veritat ja d'una vegada l'educació de zero a tres anys, ajudar a la maternitat, que ofereixin mesures i oportunitats als joves, no tan sols el xec condó i el pla menstrual. Posin davant d'ells un futur que no vegin de manera tan negra. Això, entre moltes altres coses.

Per tant, el que els demanem és menys ideologia i més pragmatisme i, per descomptat, abordar amb valentia, sense complexos i entrant a fons les violències masclistes: la mutilació genital femenina, els matrimonis forçats, el burca i el nicab, que a Espanya les dones no anem tapades de cap a peus.

Abordin això, entrin ja d'una vegada, liderin aquests debats i ens tindran al seu costat. Però el que no poden és defugir realment d'on estan els problemes, que és el que vostès fan.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies. El Grup Parlamentari de la CUP voldria intervenir? *(Pausa.)*

Ara s'obriria un nou entorn del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, per si vol donar resposta, per un temps màxim de cinc minuts. Diputada... Voldria? Sí. *(Rialles.)* Tranquil·la, perfecte.

Doncs, ara sí que obriríem l'últim torn d'intervenció, que seria dels grups parlamentaris que no hagin participat en el debat, per un temps màxim de deu minuts cadascun, i començaríem amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que té la paraula la diputada Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, presidenta. Anuncio que ens dividirem el torn entre la diputada Raquel Sans i jo mateixa.

I sí que m'agradaria començar amb unes qüestions prèvies, perquè hem escoltat aquí unes lliçons que ens han volgut donar alguns partits. Com Esquerra Republicana, per exemple, i li dedicaré molt poc temps a la diputada de VOX, però que doni lliçons a un partit que nega la violència masclista em sembla de traca i mocador, per no dir una altra cosa en aquesta comissió.

Però a la diputada del PP, que també ens alligoni, quan estan pactant precisament amb VOX, amb qui nega la violència masclista, i ho estan fent a diverses comunitats autònomes, on s'estan carregant totes les partides pressupostàries i tots els recursos que han d'anar a lluitar i a protegir les víctimes de violència masclista, home!, lliçons les mínimes. Perquè, a més, ens ha parlat de feminicidis i agressions sexuals, però després, quan nosaltres volem incorporar una lluita amb un estudi, amb una formació obligatòria als jutges i jutgesses, o a Fiscalia, per tractar bé les víctimes de violència masclista, no hi trobem el suport de tot el Grup Parlamentari del Partit Popular, específicament a Madrid, on al pacte, per exemple, no es va incorporar la violència institucional masclista perquè pugui ser regulada; o, per exemple, en els casos de pederàstia a què ha fet esment la diputada. I les de l'església? Aquests no els hem d'investigar? Perquè ho comentava amb la companya Raquel Sans, que va ser qui va portar la ponència de la llei perquè no puguin prescriure aquests delictes i que

van al Congreso a defensar-ho i són vostès qui tenen aquesta llei aturada al Congreso perquè no avanci. Per tant, lliçons de pederàstia, per a uns sí, però quan són uns altres no, home! les mínimes.

I a Junts per Catalunya, està molt bé situar-se en el no a tot, però allisonar a qui pretén millorar la vida dels catalans i catalanes amb aquests pressupostos que poden ser unes eines, nosaltres almenys hem negociat. I és molt difícil negociar, però la política va d'això, la política va de ser útils i arribar a acords. Vostès mateixos també han arribat a acords, per exemple, en la investidura de Pedro Sánchez o per a la constitució del Congrés dels Diputats amb el català a Europa. Actualment, el català és oficial a la Unió Europea? No, malauradament no. Però què passa? Que la política va d'això, va d'arribar a acords i no són fàcils de complir. El català no és fàcil, segurament el finançament singular tampoc, però per això estem aquí, per continuar avançant, i és el que fa Esquerra Republicana.

I ja, fetes aquestes consideracions, entrant en el pressupost que ens ocupa, home, és una gran notícia avançar en què hi hagi molts més recursos per combatre les violències masclistes. I jo ja ho vaig dir a la primera compareixença quan va venir la consellera: ha de ser una feina transversal, no només d'aquest departament, sinó especialment també del Departament de Justícia i del Departament d'Interior, perquè no ens podem permetre casos com el que hem viscut a Figueres amb el feminicidi de la Kimberly, on va fallar tot el sistema, des del jutge, Fiscalia, a Mossos d'Esquadra. Per tant, ha de ser una feina transversal.

I nosaltres, el que hem negociat i hem incorporat en aquests pressupostos, precisament, és la formació obligatòria per a tots els treballadors i treballadores de l'administració de Justícia, per combatre les violències masclistes i donar un tractat com es mereixen les víctimes i els seus fills i filles.

I l'últim punt que volia esmentar, abans de passar-li la paraula a la meua companya, ara és l'hora de desplegar la llei LGBTI que aquest Parlament va aprovar el mes de desembre amb la reforma. Per tant, ara tindrem els recursos. El que demanem al departament és un compromís per desenvolupar i desplegar tota aquesta llei.

Gràcies.

Raquel Sans Guerra

Gràcies. Jo, per abundar en dues idees, en aquesta comissió s'han arribat a dir que el creixement de les agressions sexuals que pateixen les dones és proporcional al pressupost del Departament d'Igualtat i Feminisme. A mi em sembla una autèntica barbaritat. És això el que s'ha afirmat aquí.

Les agressions sexuals són responsabilitat dels agressors sexuals, i això ha de quedar molt clar. Però també ha de quedar molt clar que més del noranta per cent dels agressors sexuals són homes. I quan des del departament, quan des del feminisme s'assenyala que hi ha un problema, perquè més del noranta per cent de les agressions sexuals les cometen homes, hi ha qui es nega a acceptar l'evidència, que és que el noranta per cent les cometen homes. Ens fixem en la seva nacionalitat, però no tenim en compte que el noranta per cent són homes.

I, després, un altre element. Clar, quan aquí es genera aquesta idea del terror sexual perquè necessitem les forces d'ordre que ens vinguin a protegir, mirin, el vuitanta per cent de les agressions sexuals es cometen per part de l'entorn de la víctima. No és un senyor que t'ataca de nit quan tornes pel carrer a casa sola, no són així. El vuitanta per cent de les agressions es cometen per part de l'entorn de la víctima: amics, familiars.

I, per tant, crec que és important també aquesta part de pedagogia que s'ha de fer a la comissió per intentar evitar que ningú vulgui ser protegit per aquells que neguen l'existència d'aquesta violència.

I quan parlem de la pederàstia, efectivament, al Parlament de Catalunya -i miro la companya Susanna Segovia- vam estar escoltant atentament les víctimes de la pederàstia. N'hi havia de tot tipus, moltes de l'entorn familiar, moltes de les escoles, en el temps de lleure -que jo crec que en el futur n'afloraran molts més, perquè la violència sexual existeix, i es produeix en tots els entorns, en els entorns on la víctima és més vulnerable, i segurament ho és en aquests espais de confiança-, i també l'església catòlica. I tenim una llei d'imprescriptibilitat d'aquests delictes que es va impulsar des del Parlament de Catalunya per fer que aquests delictes es puguin denunciar en el moment en què la víctima està preparada per poder-los denunciar. I aquesta llei està aturada, en aquest cas, per part de les formacions que tenen més representació al Congrés dels Diputats.

Per tant, jo crec que també hi ha d'haver una part de pedagogia i de no fer determinades afirmacions que el que fan és mal, que el que fan és generar confusió, i el que fan és diluir on és el problema, on hem de posar el focus i on hem de posar tota l'atenció, perquè si el vuitanta per cent de les violències es produeixen en l'entorn conegut, potser cal educació dels zero a tres anys. Quan parlem d'educació dels zero a tres anys expliquem, jo li he explicat als meus fills quines són les seves parts íntimes que no es poden tocar. Parlem d'aquestes qüestions.

I, per tant, per poder evitar determinades agressions s'ha de fer una feina que correspon a la Conselleria d'Igualtat i Feminisme, que no és cap xiringuito ideològic, que és una necessitat i una prioritat, perquè després tots ens posem i ens piquem el pit per defensar les víctimes. Les víctimes no necessiten que les defensin. El que necessitem és que no es cometin agressions sexuals, i això es prevé amb l'educació i també amb aquesta part pedagògica.

Per tant, crec que és important que fem aquests aclariments i que no sentim determinades barbaritats en aquesta comissió.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputades. Ara seria el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la seva portaveu, la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Crec que és com la tercera vegada que tenim el debat sobre aquests pressupostos i sobre els pressupostos i els recursos del Departament d'Igualtat i Feminisme, que parlem dels recursos del departament i que parlem de la transversalitat i la perspectiva de gènere.

Nosaltres vam donar suport, vam signar ja un acord amb el Govern del president Illa el mes de febrer per a l'aprovació d'aquests pressupostos el mes de març, que no va poder ser, però sí que vull recordar el que hi havia en aquell acord, perquè crec que és important que entenguem que quan estem donant suport a aquests pressupostos i, per tant, votant en contra de l'esmena a la totalitat presentada per crec que són cinc grups d'aquesta cambra, tot i que no tots estan presents en

aquesta comissió, perquè, oh!, sorpresa, Aliança Catalana no hi és, malgrat que la seva presidenta segueix insistint una vegada i una altra que sí que venen a les comissions, doncs, oh!, sorpresa, no hi és en aquesta, i crec que no hi serà en la majoria de les que fem aquesta setmana, per no dir-ne cap.

Però, bé, davant d'aquestes esmenes presentades, crec que val la pena recordar el que sí que hi ha en aquests pressupostos. La nostra presidenta de grup deia al discurs del debat a l'esmena a la totalitat al Ple del Parlament que aquests pressupostos no són suficients, i que no són suficients per moltes coses, i que no canviaran molts dels problemes que realment té la ciutadania.

Per molt que posem diners en habitatge, no hi haurà accés a l'habitatge si no acabem amb aquells que especulen i s'enriqueixen amb l'habitatge a costa del dret de la resta de les persones. Per molt que posem diners en sensellerisme, si aquestes persones no poden accedir a una llar perquè no tenen els recursos per pagar-la, perquè no tenen els papers per poder fer un contracte de lloguer o per poder signar una hipoteca, o perquè estan en una situació de problemes de salut mental que no els permet accedir tampoc a una feina estable que els permetria tenir un sou per accedir a un habitatge, doncs, per molt que posem diners en un pla de sensellerisme, si no combatem les causes del sensellerisme serà molt difícil que hi puguem fer res. I la pobresa infantil -un de cada tres nens en aquest país- tampoc la combatrem mentre les seves famílies hagin de destinar el seixanta o el setanta per cent a l'habitatge.

Hi ha moltes qüestions que aquests pressupostos no són la solució, però que donen una resposta i donen unes eines al Govern de la Generalitat de Catalunya per fer-hi front millor que les que tenia fa un any. I crec que aquesta és la clau d'aprovar uns pressupostos. No és que, de cop i volta, solucionaran tots els problemes, sinó que hi haurà més recursos i millors eines per fer-hi front.

I crec que això és el que nosaltres hem treballat amb el Departament d'Igualtat i Feminisme, que és augmentar el pressupost destinat a violències masclistes. Nosaltres parlem de la lluita contra les violències masclistes, parlem de la necessitat d'erradicar-la, però, a més a més, fem coses per fer-ho possible. No ens limitem als discursos, sinó fem coses.

Perquè, per exemple, en aquest augment de recursos per al combat de les violències masclistes, de totes les violències masclistes, s'inclou també, evidentment, el combat de la mutilació femenina i dels matrimonis forçats, que estan recollits a la llei de violència masclista catalana, a la qual el Partit Popular va donar suport en la seva reforma que vam fer l'any 2020. Per tant, aquella llei, a la qual el Partit Popular en aquell moment va donar suport, ja recull que això són violències masclistes i, a més a més, estan tipificades al Codi Penal.

I, per exemple, per donar més atenció a les dones víctimes de violència masclista, un altre dels acords que tenim amb el Govern és la creació de la Comissaria General de Prevenció i Denúncia de les Violències Masclistes, l'enfortiment de tots els grups d'atenció a les víctimes que hi ha vinculades al Departament de Justícia, i també donar més recursos per a la investigació de tots aquells delictes relacionats amb la violència masclista, com, per exemple, la mutilació femenina, els matrimonis forçats o el tràfic de persones amb finalitats d'explotació sexual. Per tant, tot això va dintre també d'aquests recursos i d'aquest acord.

Efectivament, també hem acordat ampliar els recursos per a la garantia dels drets de les persones LGTBI, pel combat de la LGTBI-fòbia i dels discursos d'odi que condemnen a moltes persones de viure aquest odi en la seva vida quotidiana al metro, en un bar, quan entren a un lavabo, en una discoteca... Doncs sí, nosaltres el que fem és ajudar al departament perquè tingui més recursos per fer-hi front i perquè pugui desplegar d'una vegada per totes la nova llei dels drets de les persones LGTBI i contra la LGTBI-fòbia que vam aprovar el mes de desembre amb una majoria molt important d'aquest Parlament, amb una majoria suficient per impulsar polítiques que realment transformin la vida de la gent. Perquè, sí, els drets de les persones LGTBI importen a la gent, no només a les persones LGTBI. Els drets de les persones LGTBI són els drets de totes, són els drets de totes les persones a Catalunya.

I també perquè es pugui garantir aquesta educació sexoaffectiva des del zero als tres. Sí, una educació que sigui adequada a totes les edats, adequada a la franja d'edat, però que d'una vegada per totes faci que aquesta educació sexual no sigui un tabú, perquè moltes vegades és aquest tabú, com ja deia la diputada d'Esquerra

Republicana, aquest tabú, aquesta por, aquest no parlar-ne, el que està a la base de molts dels abusos sexuals a la infància.

Per exemple, també hi haurà més recursos per als Barnahus, que és un projecte pilot que va començar la passada legislatura i que s'està impulsant amb molts més recursos.

Això és fer coses per atendre a les víctimes de les violències masclistes, a les víctimes de la violència sexual, a la nena de tretze anys que és violada; no importa l'origen de qui la violi, perquè en aquest cas potser serà d'origen estranger, però hi ha molts casos que no ho són, com, per exemple, en el cas de la nena que va ser agredida al Màgic de Badalona. Per tant, més enllà d'això, sí que hi ha un lloc comú, que és que els agressors són tots homes.

Per tant, és evident que aquests pressupostos milloren el combat de les violències masclistes, però no són suficients només per acabar amb elles, perquè el que cal - sorpresa - és acabar amb el patriarcat, és acabar amb el masclisme, i per això encara calen molts canvis estructurals a la nostra societat que, per desgràcia, el que està passant és que aquests discursos d'odi, aquests discursos d'*influencers*, aquestes *fake news* que circulen per les xarxes és el que realment està adoctrinant a molts joves i els està fent entendre que el feminisme no és bo per ells i per elles, quan en realitat el feminisme l'únic que busca és la igualtat d'oportunitats entre homes i dones i la millora de la vida de tothom.

I, dit això, crec que val la pena que fem esment en aquesta comissió els cinquanta anys de les primeres jornades feministes que van tenir lloc al Paranimf de la Universitat de Barcelona l'any 1976. Va ser la primera sortida en públic de la feina de moltes organitzacions, de moltes dones que ja treballaven pel feminisme durant els darrers anys de la dictadura i que van sortir a fer-ho públic i a exigir-ho públicament l'any 1976. Ara celebrem cinquanta anys. En aquests cinquanta anys no hem fet més que avançar. Per a molt que a alguns els pesi les dones, la societat, efectivament, és més igualitària ara del que era fa cinquanta anys, però en el que no podem tampoc caure és en l'autocomplaença i pensar que ja està tot fet.

Per això, insistim, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat perquè creiem que aquests pressupostos no ho solucionaran tot, que hi ha molts recursos

que haurien d'augmentar, efectivament, però que, tot i així, és millor tenir-los que no tenir-los.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Doncs, un cop acabats els posicionaments dels grups parlamentaris, passaríem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària.

Lavors, començaríem amb la votació conjunta de les esmenes.

Vots a favor de les esmenes?

Vots a favor del Grup Parlamentari de Junts, del Grup Parlamentari del Partit Popular, del Grup Parlamentari de VOX i del Grup Parlamentari de la CUP.

Vots en contra de les esmenes a la totalitat?

Vots en contra del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del Grup Parlamentari Esquerra Republicana i del Grup Parlamentari dels Comuns.

Doncs, tindríem 8 vots a favor de l'esmena a la totalitat i 9 vots en contra.

Lavors, quedarien rebutjada les esmenes a la totalitat d'aquesta secció pressupostària.

I essent aquest l'únic punt de l'ordre del dia, donaríem per finalitzada la comissió.

La sessió s'aixeca a les...